

de have ikke Ret, naar de negte, at Kommunitetet stylder Universitetet en ikke ringe Sum om Aaret. — Vi have under Nr. 29 foreslaaet en Ompostering, nemlig at 19,800 Kr., der staa paa Universitetets Budget som „Honorarer til faste Censorer eller Examenkommissioner ved Universitetets forskellige Embedsexamina“, skulle overflyttes paa Ministeriets almindelige Budget, fordi vi mene, at det ikke er Universitetets, men Statens Sag at se efter, at Embedsexaminerne blive afholdte paa den rette og behøvrige Maade. Vi have dernæst gjort det, fordi vi maa formene, at Universitetets Budget trænger til al den Lettelse, som mulig er. Det er en Forglemmelse af os, men har naturligvis ikke i og for sig nogen praktisk Betydning, da vi ikke have stor Udfigt til at faae vore Forslag vedtagne, at vi ikke ogsaa have foreslaaet, at de 22,000 Kr. til 400 Aarsfesten skulle overflyttes paa Ministeriets almindelige Konto. — Under Nr. 26 har Udvalgets Flertal foreslaaet en Understøttelse til Literat Magnus Girifson. Jeg er ikke istand til at udtale mig hverken for eller imod dette Forslag. Det er meget muligt, eller rettere, jeg veed, at denne Mand er trængende; det er ogsaa meget muligt, at han fortjener denne Understøttelse; men det er mig i det Hele imod, at vi saaledes ved Initiativ fra vor Side give personlige Understøttelser. Smiddestid er det jo i og for sig kun en Ubetydelighed. — Jeg glemte før, da jeg var ved Folkeshøjskolerne at omtale de to Forslag, der ere stillede af de to andre Mindretal i Udvalget, hvorved der skulde bestemmes: efter det ene Forslag, at Tilskudet udelukkende skal anvendes til Fordeling mellem Skolerne, og efter det andet, at Intet af Tilskudet kan anvendes til Tilsyn. Vi kunne ikke anbefale noget af disse Forslag. At det først af mig omtalte Forslag, der ogsaa først skal afstemmes, vil udelukke enhver Brug af af disse Midler i den Retning, som den høitærede Minister har udtalt for os, at han anser for nødvendig, er klart. Efter de Udtalelser derimod, vi have hørt af den ærede Ordfører, synes det, endstjøndt jeg skal indrømme, at efter Forslagets Ord er det mig ikke ret klart — at Meningen med det andet Forslag ikke er at berøve Ministeren den Hjælp, han kan trænge til for at faae at vide, hvorledes Folkeshøjskolerne i det Hele befindes sig. — Paa § 27 har et Mindretal i Udvalget under Nr. 88 stillet et Forslag, som jeg i alt Fald ikke endnu nærmere skal omtale; men da det meget væsentligt falder sammen med et andet Forslag, der oprindelig var stillet af Ministeren paa Finantsloven, og som jeg ved 2den Behandling anbefalede, maa jeg ogsaa nu anbefale at stemme for det.

Solstein-Ledreborg: Det lille Forslag, der er stillet af mig og nærmeste Morningskeller under Nr. 1, og som angaar Nedsættelse af Løn

til Skolelærerne paa Axlsheden, skal jeg tillade mig nærmere at begrunde. Den ærede Ordfører udtalte sig imod det, og navnlig syntes han at støtte sit Forsvar for at bevilge den af Regeringen forlangte Sum paa Realitetshensyn, idet Hensynet til disse Læreres nuværende lave Løn var det egentlig Afgjørende for den ærede Ordfører for at slutte sig til det fra Regeringens Side foreliggende Forslag. Jeg tilstaar, at jeg ikke ganske fatter den ærede Ordførers Betragtning af denne Sag. For det Første forekommer det mig, at, vil man støtte saadanne lavere Lønnede Lærere, havde det Rigtige været at blive staaende ved den Affattelse af Finantslovens § 26, som blev ændret iforgaars. Der var der fra Rigsdagens Side gjort Skridt til at støtte de lavere Lønnede Lærere, altsaa ogsaa disse Lærere, og det kunde være steet paa en Maade, hvorved man ikke kom i Strid med de Grundsetninger, som vi paa dette Omraade ikke tro godt at kunne krasfalde. Men dette vil efter min Opfattelse utvivlsomt være Tilfældet, naar Thinget nu gaar ind paa det af Ministeren stillede Forslag. Sagen er nemlig den — og det er ogsaa en Grund, hvorfor det undrer mig, at den ærede Ordfører stillede sig paa Realitetsstandpunktet, at det Spørgsmaal, der foreligger, er ikke Spørgsmaalet, om vi ville forhøje disse Læreres Løn eller ikke. Forholdet er ikke dette, at den ærede Minister henvender sig til os med et Forslag om at forhøje Lønnen for nogle lavt lønnede Lærere paa Axlsheden, men Forslagets Karakter er en væsentlig anden. Den Forhøielse, som her foreslaas, staaer nemlig — det maa antages efter hele den Maade, hvorpaa den begrundes i Anmærkningerne — i nøje Forbindelse med og er en Følge af det betjendte ministerielle Cirkulære, hvorved Kultusministeriet har paalagt eller tvungen Kommunerne til at forhøje deres Læreres Lønning. Derfor fremtræder Forslaget ogsaa ganske naturligt ikke som en Begjæring fra Ministerens Side til os, om at forbedre disse Læreres Løn, men som en Forbring af Finantsministeren til os om at give ham de Penge, som han maa have for at kunne efterkomme Kultusministerens Fordring, for at kunne føie sig efter de Birkninger, som Kultusministerens Fordring i dette Tilfælde har medført. Her er nemlig det særegne Tilfælde, at Kultusministeren ved at paabyde eller fremtvinge Forhøielsen af de paagældende Lønninger er kommen til at staa ikke blot ligeoverfor Sogneraadet, men ogsaa overfor Folkethinget, idet nemlig Bestemmelsen i Lov af 31te Marts 1862, § 7, medfører, at enhver Forhøielse af disse Læreres Lønning bliver delt imellem Kommunerne og Folkethinget saaledes, at Folkethinget faar Broderparten. Idet altsaa Ministeren gennem sit Cirkulære har bevilket denne omtalte Forhøielse af vedkommende Læreres Lønning, kommer han her til at møde ikke blot Sogneraadet, men ogsaa Folkethinget; Folkethingets Stilling er her den samme som i alle an-